

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXV. In quo describitur modus, quo Deus cum anima loquitur, licet non audiatur, & refert aliquot illusiones, quæ hic fieri possunt, & quomodo cognoscantur quando fiunt, & est materia admodum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

esse viderer, ita vt nullo modo dubitauerim quin à Deo prouenerit, quia fuit manifestus, & fuit primus, in quo hæc verba audiui, ô anima nolo vt in posterum cum hominibus habeas cõ- uersationem, sed cum Angelis. Ex quibus ver- bis multum expauescebam, quia anima mea ad- modum commouebatur, verum ab altera parte consolabar vbi timor abcescerat, & ab illo tem- pore non potui cum aliquo conuersari, nisi sci- rem illum verè Deum amare, & illi inferuire at- que de oratione tractare, licet amici mei essent, aut parentes, secus faciendo multum affligebar, sit Dominus in æternum benedictus, Amen.

CAP. XXV.

In quo describitur modus, quo Deus cum ani- ma loquitur, licet non audiatur, & refert aliquot illusiones, quæ hic fieri possunt, & quomodo cognoscantur quando fiunt, & est materia admodum utilis, qui ad hunc ora- tionis gradum peruenerunt, & optimè de- claratur, & in se magnam continet doctri- nam.

VIDETVR admodum fore consultum hic declarare modum, quo Deus cum anima loquitur, nec non & illud quod tunc sentitur, vt S. Reuerentia bene percipiat: quia sunt certa verba optimè formata; sed aurib⁹ corporeis nõ audiuntur, nihilominus multò clarius percipi- untur, quam si auribus corporis audirentur, & frustra

frustra quis resistit illa audire nolens. Quando auribus corporeis audire nolumus, aures obturamus, vel alia cogitando mente digredimur, vt etiam audiendo non intelligatur, quod dicitur. Verum quando Deus cum anima loquitur nullum est remedium, sed licet interius sentiat, & faciat vt sit attenda, & intellectus remaneat liber, vult Deus vt intelligamus, quia in nobis non est id velle, aut nolle, quia ipse qui omnia potest, & vult, vt intelligamus, vt que facere debeamus quod vult & demonstrat, quod ipse noster verus sit Dominus. Hoc multoties sum experta, quia duobus fere annis conata sum facere resistantiam, sed frustra: in causa fuit timor, & modo si idem tento nihil iuuat. Cuperem declarare illusiones, quæ hic euenire possent, quauis pro personis expertis nulla sit, aut esse possit, sed necesse est vt magnam habeat experientiam. Et scire debet esse differentiam inter bonum & malum spiritum, & quod possit esse apprehensio ab intellectu, & etiam vt idem spiritus sibi ipsi loquatur, sed quomodo id esse possit ignoro, sed etiam hodie secundum illud, quod mihi accidit videtur euenire posse. Quando est à Deo habet in multis reb⁹ quamplurimas probationes, quæ mihi ante tres, aut quatuor annos referebantur, & in præsens vsque tempus ita comperi, & nullum in aliqua re inueni subesse falsum, nam vidi quædam signa quibus probatur, quod sit spiritus Dei bonus, sicuti postea dicemus. Videtur quod dum quis negotium aliquod magno cum affectu

affectu, & apprehensione Deo cōmendat, possit intelligere si id debeat facere vel nō; & est facillimum, licet etiam per aliam viam intellexerit, tamen clarè videbit id quod est, & magna est differentia in vno intelligendi modo & alio, & si est aliquid ab intellectu formatum, sit delicatus quantum velit, intelliget, quod sibi aliquid ordinat, quodque ipsi loquatur: id quod aliud non est, nisi vt si quis ordinaret sermocinationem & ita auscultaret, vt alius sibi id diceret, tunc videbit intellectus quod ad id non attendit, quia operatur, & verba quæ format sunt in modum alicuius rei surdæ & fantastiæ, & non habent illam claritatem sicuti alia verba. Præterea in isto loquendi modo non est in potestate nostra vt digrediamur, sicut in alio loquendi modo: sicut & tacere quando ratiocinamur. Est & aliud signum maius, & est non operari, quia in alio loquendi modo in quo loquitur Dominus, sunt verba & opera & licet non sint deuotionis verba, imò reprehensionis, nihilominus statim animam disponunt, habilem reddunt & tenerrimam, lumen adferunt, consolationē & quietem, & si prius erat arida, inquieta & turbata omnia illa auferuntur; & etiam multò melius cognoscit, quam potens sit Deus, & quomodo ipsius verba sunt opera, si alioqui ita velit. Vltèrius mihi videtur quod adhuc alia sit differentia, quasi si nos non magis nec minus loqueremur & audiremus, nam quod loquor per intellectum ordinatur, si verò alij mecum loquun-

quantur, aliud non facio quam sine labore loquentem auscultare, in vno non bene determinare possumus, non secus atque si dormiremus, in alio verò vox est ita clara vt ne syllaba quidem perdatur, ex eo quod dicitur: & quandoque id eo tempore contingit, cum anima ita est turbata & distracta, vt ne vnum quidem conceptum formare possit, præterea tot inuenit accommodatos conceptus & magni momenti sententias, quæ animæ dicuntur quas licet aliàs esset attendita, eo pertingere non posset, & ad primum verbum quod audit omnino mutatur, maximè si est in raptu: & potentiæ remanent suspensæ, & illa tunc intelligit, quæ prius nunquã in eius memoriam venerant, & tunc maxime quando anima vix operatur: & imaginatio quasi omnino absorpta remanet. Scire præterea debemus quando eueniunt visiones, vel si verba ista intelliguntur, nunquam istud meo quidem iudicio succedit, quando anima remanet vnita in eodem raptu; quia eodem tempore (sicut declaravi superius de secunda aqua) de facto perduntur omnes potentiæ & vt mihi videtur, hic non potest quis audire, nec videre aut intelligere; & se totam tunc in alterius potestate constitutam videt, nec permittit Dominus vt anima ab alio distrahatur: quo facto, anima in raptu remanendo, potentiæ ita remanent, vt, licet non perdantur, nihil tamen operantur, sed remanent quasi essent absorptæ & inhabiles ad formandum aliquem discursum. Itaque diuersi sunt modi

modi

modi quibus hæc differentia cognosci potest, ita ut casu quo anima semel fuerit decepta, non diu ita remanebit, nã si fuerit exercitata clare illusionem animaduertet: nullum enim operabitur effectum, nec anima illum loquendi modum acceptabit, alius enim loquendi modus effectum operatur, licet nos resistamus, neque illi creditur cum sentiatur quandam intellectus esse diuagationem: sicuti si loqueretur persona quædam frenetica, cui fides non adhibetur: cum talis esse cognoscitur: secus verò fieret si loqueretur sanctus quispiam, deuotus, doctus & magnæ authoritatis, quem scimus non mentiri quamuis & hæc comparatio sit insufficiens. Illa autem verba quandoque tantæ sunt Maiestatibus, ut si alioqui sint reprehensiuua faciunt animam tremere, si verò sunt charitatiua faciunt animam ex amore languescere: si verò fuerint talia, ut longè à nostra fuerint memoria, & dicantur ex improviso sententiæ admodum mysteriosæ, ut necessarium fuisset multum insumere temporis ut excogitarentur & in ordinem redigerentur, ut nullo modo dubitandum sit illas non esse ex nobis, tum non erit aliqua illusio in persona exercitata, si alioqui studiose decipi non velit.

Postea verò facit Dominus ut eius memoria ita in nobis remaneat, ut obliuisci non possit, cum illud eo instanti semper impleri non possit: verum quod ex intellectu prouenit est in modum primi motus nostrarum cogitationum, quod statim præterit & obliuiscitur. Aliud verò est prout opus aliquod, cuius si aliquid obliuioni detur,

detur,

detur, & aliquantulum intercedit temporis, non tamen eius memoria omnino perditur, maxime si ad prophetiam spectat, in eo enim (meo quidem iudicio) non cadit obliuio, in me ad minus ita est licet mea non multum praualeat memoria. In hoc loquendi modo anima remanet instructa sine eo quod aliquod perdatur tempus, & eiusmodi intelligit, vt si quis per vnus mensis spacium ea componere & in ordinem redigere studuisset, nihil tale efficere potuisset, ita vt intellectus & anima inde remaneant stupefacta dum eiusmodi percipiunt. Hac ita sese habent & qui sunt experti fidem facere poterunt. Benedictus sit Dominus, quod hac ita declarare potuerim. Concludo igitur quod vnusquisque facile intelligere poterit faciendo orationes, num loquendi modus ab intellectu proueniat, vel à Deo. Si est ab intellectu non intelliget licet velit, si à Deo facillime intelliget licet nolit. Vnde iudico facile sciri posse, quando quis alium decipere vellet, dicendo se hoc à Deo audiuisse quod à se habet, vel auribus corporeis ab alijs audiuit, hoc enim facile fieri posset. Itaque quantum ad me nunquam credidissim alium audiendi & intelligendi modum inueniri potuisse, nisi in me experta essem, idque non sine magno labore. Quando verò à Demonio prouenit, non tantum non relinquit in anima effectus bonos sed malos, & hoc mihi bis vel ter accidit, verum statim à Domino admonita sum, qualiter à Demonio proueniret, & ego ipsa bene

bene ex magna ariditate, quæ in anima mea remansit animaduertere potui, nec non ex animæ meæ inquietudine: ita quod permittente Deo grauissimas quandoque passa sim tentationes, & diuersas molestias: nec non tormenta diabolica sicuti postea dicam. Existimo quidem verum esse, quando aliquis gustum & delectationem sentit, illam ab alia differentem esse. Dæmoniū enim facilè decipere posset per eiusmodi gustū, qui nunquam à Deo gustum habuerunt. Gustum dico ego verum, recreationem scilicet suauem, fortem, constantem, delectabilem & quietam, verum aliquales animæ deuotiones paruas, nec non motus paruos, & eiusmodi flosculos non voco deuotionem, licet boni sint, & sancta principia: quia dum aliqualem sentiunt persecutionem facilè perduntur: & non sunt sufficientes ad determinandum, si effectus sint à bono vel maligno spiritu: quia cum magna animaduertentia procedere oportet: quia facillimè decipi possunt, si alioqui illis visiones & reuelationes euenirent. Ego nunquam eiusmodi habui, vnica via excepta ante aliquot annos quando Christum vidi, & suæ Maiestati placuit, vt cognoscerem veram fuisse visionem: nisi postquam Dominus ex immensa sua bonitate mihi vnionis orationem concessisset. Quando est à Dæmonio nulla in anima remanet dulcedo, sed magna displicentia & timor. Firmiter teneo quod Dæmonium nullam vnquam poterit decipere animam, quæ in nulla re de seipsa confidit: &

P

dit:&

dit: & est in fide bene fundata, cum proposito velle potius millies mori quàm in minimo dubitare, eiusmodi animæ Deus veram infundit fidem & viuam & fortem, vt nullo modo recedat ab eo quod tenet sancta mater Ecclesia, licet habeat nescio quas reuelationes.

Quando verò est dæmonium, omnia bona sese abscondunt, & anima inquieta manet sine aliquo effectu bono, & quamuis aliqua sint desideria bona, sibi non constant, estq; in illis humilitas falsa sine aliqua suauitate, vnde qui habet aliqualem experientiam facile cognoscere poterit si spiritus bonus sit. Attamen dæmoniū multas facere potest illusiones, sicuti mihi accidit. Erāt enim simul quamplurimi quib⁹ cōfidebā idq; non sine ratione, licet tantum cum vno tractarem, qui in gratiam mei etiam alios confulebat: & erant illorum quinque vel sex in timore Domini & ministerio satis fundati, qui vnanimiter omnes prout referebat mihi meus confessarius, concludebant spiritum malignum esse, qui cum anima mea loqueretur: ego verò vt quæ vehementer timebam, videndo omnes hanc habere opinionem, sola manere non audebam, persuadēdo in me paruam esse humilitatē, si illis non crederem, cum me essent meliores & doctiores: & vt crederem spiritum malignū esse me cogebant, & sic cum magna confusione & afflictione ab Ecclesia discessi, & ingressa quoddam oratorium, à communione remansi priuata aliquot diebus: & cum solitudo mihi esset

esse interdicta in qua multum confortabar, non habebam, cum quo tractarem, omnes enim mihi contrarij erant: & nonnulli me irridebant, quãdo de eo tractabam, quasi ita somnicissem, alij verò malo cõfessario dicebant, vt sibi de me caueret: nonnulli apertè dicebant dæmonium esse, solus meus confessarius, licet cum alijs sentiret, me consolabatur & dicebat, dato quod dæmonium esset, non offendendo Deum, nihil nocere posse, quodque liberarer, & Deum instanter rogarem, atque omnes, qui eidem confitebantur, idem facerent, & hoc duobus annis durauit, & nullam inueniebam consolationem, considerando fore possibile, vt dæmonium toties mihi fuisset locutum. Cum itaque quodam tempore sola essem, non habendo quo cum conuersarer, cumque non potuerim dicere officium, neque legere, sed remanendo omnino attonita ex eiusmodi tribulationibus, & timendo ne à dæmonio illuderer, remãsi inquieta & perturbata, ita vt quo me vertere deberem nesciuerim. In eiusmodi afflictione fui quandoque per tres vel quatuor horas sine aliqua consolatione; sic enim permisit Dominus idque non sine magno periculo. O Domine, tu qui es verus amicus & potens, & quando vis, potes, te laudent omnes creaturæ tuæ; parum enim illos pati permittis qui te amant, & videtur quod qui te amant cum rigore illos probas, vt in extremitate constituti, extremum tuum amorem eo magis cognoscant, ô Domine Deus, si quis haberet

intellectum & doctrinam, & noua possit concipere verba ad magnificandum operatua: eo in modo vt anima mea ea cognoscit. Omnia mihi deficiunt ô Domine, verum si tu à me non defeceris neq; ego à te deficiam. Veniant contra me omnes docti, persequantur me omnes creaturæ: omnia tormenta Diabolica, ô Domine si tu à me non deficis, ex vtilitate enim habeo experientiam, qua eos qui in te confidunt liberas. Cum itaque in tanta essem perturbatione, non adhuc habueram aliquam visionem, solum hæc verba sufficiebant, vt ex omnibus liberarer angustijs, quæ hæc fuerunt.

Noli timere filia, quia ego sum, & te non derelinquam. Noli timere.

Videbatur multum temporis requiri debere, vt quietarer, & ad hoc nihil sufficere posse videbatur, verum ex prædictis verbis, maximam sensi consolationem, quietem & animi constantiam: magna cū securitate, & illuminatione: & in instanti vidi animam meam in aliam mutatam, & mihi videtur, quod tunc cum toto mundo disputare ausa fuisset, affirmando Spiritum Dei esse. O quam bonus est Dominus & potens, non enim tantum dat consilium, verum etiam adhibet remedium, eius namque verba sunt opera. O quomodo fides stabilitur & amor crescit, & ita verè est, memineram aliquoties quod imperando ventis, cessauerint nec non tempestates, & quis est dicebam ego, cui venti & mare obe-

obe-

obediunt? Cor meum quod prius durius saxo erat planè per suauissimas lacrymas mutatum fuit, & dicere incœpi. Quis est, qui bona infundit desideria? Quis eiusmodi præbet animum? Quæ & vnde mihi tales cogitationes proueniunt? Ad quid & de quo mihi timeo? Desidero enim Domino inseruire. Aliud non cogito quàm vt eum mihi placabilem reddam. Quietem hic non desidero, sed neque aliud bonum, quam secundum eius voluntatem facere, in quo constans remanebam, vt id affirmare potuerim. Dicebam itaque, si Dominus est potius, sicuti verè scio & video, quodque dæmones eius sint mancipia, de quo nullum est dubium, cum sit res fidei; cumque ego sim istius Domini & omnipotentis Regis famula, quid mali mihi inferre poterunt? Et quare non etiam mihi ministrabit vires contra infernum pugnandi? Arripiebam tum in manibus crucem, & Dñs talem mihi præbuit animam, vt breui temporis spacio me inuenerim mutatam, ita quod cum omnibus dæmonibus pugnare ausa fuisset, & mihi facilimum videbatur eosdem per virtutem sanctæ crucis superare, & ex illa hora remansi quieta & sine illorum timore. Faciat sua diuina Maiestas, vt eum timeamus quem timere debemus: & clare intelligimus quod nobis maius poterit ex vno peccato veniali prouenire malum, quàm à toto inferno simul, cum ita sit in veritate. Sit Deus benedictus, qui suum mihi præstitit auxilium & gratiam, Amen.